

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, (hierna: de rechtbank) van 27 maart 2009 in zaak nr. 08/3918 in het
geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 januari 2008 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris opnieuw op de aanvraag dient te beslissen met inachtneming van de uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt als volgt overwogen.

2.1.1. De vreemdeling heeft eerder, op 19 mei 2006, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 29 juni 2006 is deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 3 januari 2008 is van gelijke strekking als dat van 29 juni 2006.

2.1.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.1.3. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan

voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.1.4. De rechtbank heeft onderkend dat zij ter bepaling van de omvang van de door haar te verrichten toetsing allereerst ambtshalve moet treden in de vraag of, voor zover thans van belang, aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. De rechtbank is op grond van de enkele omstandigheid dat niet in geschil is dat de vreemdeling in Nederland tot het christendom is bekeerd ervan uitgegaan dat inderdaad sprake is van zodanige bekering. Zij heeft niet onderzocht of de vreemdeling ter staving van de onderhavige, op 8 maart 2007 ingediende, aanvraag een origineel doopcertificaat heeft getoond of overgelegd, terwijl zich in het dossier slechts een kopie van een doopcertificaat van de Perzische kerk te bevindt. Aldus is de rechtbank voorbijgegaan aan de vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 8 oktober 2007 in zaak nr. 200704465/1; www.raadvanstate.nl) dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in 2.1.3 indien de authenticiteit van de stukken waarmee de desbetreffende vreemdeling de door hem gestelde nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden wil aantonen, niet is vastgesteld. Als niet reeds in de bestuurlijke fase is komen vast te staan dat sprake is van authentieke stukken, is het aan de vreemdeling dit in beroep alsnog aan te tonen.

2.1.5. Nu in het dossier vermeld is dat bij de aanvraag een doopcertificaat is overgelegd zonder aanduiding of dit een origineel document is, zich in het dossier slechts een kopie van het doopcertificaat bevindt en de rechtbank niet heeft vastgesteld dat de vreemdeling een origineel doopcertificaat aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd, staat voornog niet vast dat de bekering van de vreemdeling in Nederland heeft plaatsgevonden.

2.1.6. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.2. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van die kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 27 maart 2009 in zaak nr. 08/3918;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

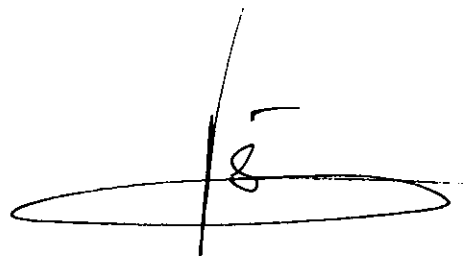
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 april 2010

205.

Verzonden: 7 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

AWB 08/3918

blad 2/4

dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kan dat besluit door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders als zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden voordoen die nopen tot afwijking van dit rechtsbeginsel.

Van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden is geen sprake indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

2.2 De rechtbank stelt voorop dat verweerder in het besluit in de eerdere procedure van 29 juni 2006 heeft overwogen dat het ontbreken van documenten ter ondersteuning van zijn reisroute en asielrelaas aan eiser kan worden toegerekend en geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas. Dit besluit staat in rechte vast.

2.3 Eiser heeft aan de opvolgende aanvraag ten grondslag gelegd dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom. Ter ondersteuning van zijn verklaringen heeft eiser een doopcertificaat overgelegd. In de aanvulling van de gronden heeft eiser een tweetal verklaringen van namens de Evangeliegemeente van 31 januari 2008 respectievelijk 22 november 2008 overgelegd. Voorts heeft eiser ter ondersteuning van zijn verklaringen dat hij door de Iraanse autoriteiten wordt gezocht een fax van een dagvaarding, gedateerd 13 augustus 2003, overgelegd.

2.4 Ten aanzien van deze dagvaarding overweegt de rechtbank dat eiser geen origineel heeft overgelegd, maar slechts een faxkopie, waardoor de authenticiteit van het document niet kan worden vastgesteld. Aan het document kan dan ook niet de waarde worden toegekend die eiser er aan gehecht wil zien. Eiser heeft hiermee dan ook geen nieuwe feiten en omstandigheden aangevoerd die leiden tot het oordeel dat zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas thans wel geloofwaardig zijn.

2.5 Niet in geschil dat eiser zich in Nederland tot een actieve vorm van het christendom heeft bekeerd. Deze bekering is aan te merken als een nieuw feit zoals bedoeld in rechtsoverweging 2.1. De aanvraag is daarom niet aan te merken als een herhaalde aanvraag. De rechtbank zal het besluit dan ook inhoudelijk beoordelen.

2.6 Verweerder heeft zich – voor zover hier van belang – in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel. Verweerder heeft in dit verband onder verwijzing naar C2/2.7 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) overwogen dat de omstandigheid dat eiser in het land van herkomst beperkingen zal kennen waar het gaat om het actief bekeren van moslims, blijkens het ambtsbericht inzake Iran van 18 juni 2007 onvoldoende grond vormt om aan te nemen dat het leven bij terugkeer ernstig wordt belemmerd. Eiser heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat hij in zijn persoonlijk leven bij terugkeer zijn geloof niet kan belijden, dan wel dat hij dit geloof slechts in stilte zou kunnen belijden.

2.7 Eiser heeft in de gronden van beroep aangevoerd dat hij het onbegrijpelijk acht dat verweerder zich een oordeel aanmeet over de wijze waarop hij bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst zijn geloof zou moeten belijden. Niet duidelijk valt op te maken welke criteria verweerder aanlegt om te beoordelen waarom eiser zijn geloof in Iran in stilte zou dienen te belijden. De stelling dat C2/2.7 Vc 2000 niet van toepassing zou zijn op eiser kan hij dan ook niet volgen. Eiser ziet niet in dat verweerder kan concluderen dat eiser zijn

AWB 08/3918

blad 3/4

christelijk geloof gezien de beperkingen die de Iraanse samenleving kent niet openlijk moet gaan belijden omdat hij zichzelf anders in een positie zal brengen die zal leiden tot een behandeling in de zin van artikel 29, lid 1, onder b, Vw 2000.

Eiser behoort tot een stroming van het christelijk geloof die met zich brengt dat hij mensen actief tracht te bekeren. Uit het meest recente ambtsbericht wordt duidelijk dat met name christenen die bekeren wel degelijk het reële risico lopen vervolgd te worden. In combinatie met de omstandigheid dat eiser reeds in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat levert dit een real risk in de zin van artikel 3 EVRM op. Van belang is in dit verband ook het recente wetsvoorstel van de president van Iran om de doodstraf bij afvalligheid staatsrechtelijk te regelen. In aanvulling op de gronden heeft eiser erop gewezen dat het wetsvoorstel van president Ahmadinejad inmiddels door het parlement is aangenomen.

2.8 De rechtbank overweegt als volgt.

Volgens C2/2.7 Vw 2000 kan van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet worden verlangd dat zij hun geloofsovertuiging verborgen houden. Tussen partijen is niet in geschil dat evangelisatieactiviteiten een wezenlijk onderdeel van eisers geloof uitmaken. Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat van eiser verlangd mag worden dat hij bij terugkeer in Iran ten aanzien van dat onderdeel van zijn geloofsovertuiging terughoudendheid betracht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in strijd met artikel 3:46 Awb onvoldoende gemotiveerd hoe deze stelling zich verhoudt tot de beleidsregel dat van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet wordt verlangd dat zij hun geloofsovertuiging verborgen houden.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat de situatie van christenen in Iran zorgelijk is. De rechtbank verwijst hierbij naar het ambtsbericht van juli 2008, waarin melding wordt gemaakt van onder meer bedreiging en intimidatie van – met name tot de evangeliserende kerken behorende – christenen. De rechtbank acht verder van zwaarwegend belang dat het Iraanse parlement een eerste lezing van het wetsvoorstel van de Iraanse president van 23 december 2007 heeft goedgekeurd. Het is denkbaar dat het proces van definitieve vaststelling en goedkeuring van de bewoordingen van het wetsvoorstel nog enige tijd in beslag neemt. Indien het wetsvoorstel wordt aangenomen is daarmee afvalligheid ook staatsrechtelijk strafbaar en niet slechts op grond van de huidige Sharia-wetgeving. Eiser loopt in dat geval het risico te worden veroordeeld tot de doodstraf. Onder die omstandigheden moet worden geoordeeld dat eiser bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verweerder heeft in strijd met artikel 3:2 Awb de van belang zijnde feiten en belangen onvoldoende onderzocht.

2.9 Het beroep is, gelet op het vorenstaande, gegrond.

2.10 Er bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 08/3918

blad 4/4

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 3 januari 2008;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op de aanvraag dient te beslissen, met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F. van der Maden en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. W.H. van Veen als griffier, op 27 MRT 2009

27 MRT 2009

Afschrift verzonden op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

23 APR 2009

ZAAKNR.

AANP

GEMACHTIGDE

PAG.

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mevr. mr. M. Elenga
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te Zwolle
van 27 maart 2009
met kenmerk Awb 08/3918

Inzake:

met IND-kenmerk 0605-19-0253
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. B.A. Palm
advocaat te Utrecht

Procesvertegenwoordiging
Zwolle
Zuiderzeelaan 43-51
8017 JV Zwolle

Postbus 40052
8004 DB Zwolle

R. Jonkman
038-8886509

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 27 maart 2009, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk Awb 08/3918 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 3 januari 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

2.1 Laatstelijk op 22 mei 2007 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.

2.2 Bij besluit van 3 januari 2008 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.

2.3 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"(...) Tussen partijen is niet in geschil dat evangelisatieactiviteiten een wezenlijk onderdeel van eisers geloof uitmaken. Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat van eiser verlangd mag worden dat hij bij terugkeer naar Iran ten aanzien van dat onderdeel van zijn geloofsvertuiging terughoudendheid betracht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in strijd met artikel 3:46 Awb onvoldoende gemotiveerd hoe deze stelling zich verhoudt tot de beleidsregel dat van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet wordt verlangd dat zij hun geloofsvertuiging verbergen houden."

Grief 2

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.9 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"(...) De rechtbank acht verder van zwaarwegend belang dat het Iraanse parlement een eerste lezing van het wetsvoorstel van de Iraanse president van 23 december 2007 heeft goedgekeurd. Het is denkbaar dat het proces van definitieve vaststelling en goedkeuring van de bewoordingen van het wetsvoorstel nog enige tijd in beslag neemt. Indien het wetsvoorstel wordt aangenomen is daarmee afvalligheid ook staatsrechtelijk strafbaar en niet slechts op grond van de huidige Sharia-wetgeving. Eiser loopt in dat geval het risico te worden veroordeeld tot de doodstraf. Onder die omstandigheden moet worden geoordeeld dat eiser bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verweerder heeft in strijd met artikel 3:2 Awb de van belang zijnde feiten en belangen onvoldoende onderzocht."

3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.7 en 2.8 op pagina 3. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 In het landgebonden beleid, zoals opgenomen in paragraaf C24/12.3.7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc), is met betrekking tot uit Iran afkomstige christenen bepaald:

"Uit het ambtsbericht komt naar voren dat geboren christenen in Iran in staat zijn zonder problemen hun godsdienst uit te oefenen. Discriminatie op religieuze gronden komt echter voor. Voor erkende religieuze minderheden (zoals het christendom) is het uiterst moeilijk in geval van discriminatie op religieuze gronden een beroep te doen op de overheid.

Indien een Iraanse moslim is bekeerd tot het christendom, kan hij te maken krijgen met dreigbrieven of dreigtelefoontje of met problemen met (locale) overheden. Ook is bekend dat bekeerlingen moeilijkheden hebben ondervonden om rechtsbescherming of beroepsmogelijkheden te zoeken. Wanneer deze personen reeds om andere redenen dan de geloofsovertuiging in de negatieve belangstelling staan, kan de bekering voor de autoriteiten als een verzwarende factor meewegen.

Uit het ambtsbericht van de Minister van BuZa blijkt dat bekeringsactiviteiten verboden zijn in Iran. Repressie, intimidatie en arrestaties van christenen kunnen plaatsvinden als er een sprake is van actieve bekering van moslims.

Bij de individuele beoordeling van asielaanvragen wordt uitgegaan van de notie dat Iraanse christen asielzoekers behoren tot een groep die bijzondere aandacht vraagt. Door van dit gegeven uit te gaan, worden minder eisen gesteld ten aanzien van de aannemelijkheid van het individuele asielrelaas. Dit betekent dat wanneer een vreemdeling in Iran vanwege zijn geloof problemen heeft ondervonden van de zijde van de autoriteiten of van medeburgers en deze met geringe indicaties geloofwaardig kan maken, het aannemelijk wordt geacht dat sprake is van negatieve aandacht bij terugkeer naar het land van herkomst. In dat geval komt hij, behoudens contra-indicaties, op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel."

Ten aanzien van in Nederland tot het christendom bekeerde uit Iran afkomstige vreemdelingen is in paragraaf C24/12.3.7 Vc bepaald:

"Ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom is C2/2.6 van toepassing. Voor hen geldt voorts dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking kunnen komen voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen."

- 4.2 Dit beleid is gebaseerd op hetgeen is gebleken uit het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken met betrekking tot Iran van juni 2007, kenmerk DPV/AM-905044. Uit dat ambtsbericht blijkt onder meer dat bekeringsactiviteiten verboden zijn. Repressie, intimidatie en arrestaties van christenen kunnen plaatsvinden als er sprake is van actieve bekering van moslims.
- 4.3 Ook uit het per 12 februari 2008 ten dele geactualiseerde algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken met betrekking tot Iran, kenmerk DVP/AM-424/-07/51051, blijkt dat de positie van christenen, waaronder die van tot christen bekeerde voormalig moslims, niet rooskleurig is. Anderzijds blijkt ook uit die informatie niet dat reeds het behoren tot de minderheidsreligie der christenen, geboren dan wel bekeerd, grond oplevert aan te nemen dat sprake is van een bejegening als verboden in artikel 3 EVRM. Er zijn in Iran ongeveer 300.000 christenen.

- 4.4 Voorstaande wordt andermaal bevestigd in het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 22 juli 2008, kenmerk DPV/AM-424/07/4417. Dit is ook door de Staatssecretaris aangegeven in de brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 21 oktober 2008 (TK 2008-2009, 19 637, nr. 1231). In dit ambtsbericht wordt gesteld (blz. 44) dat er geen aanwijzingen zijn dat de houding van de autoriteiten zich in de verslagperiode jegens (bekeerde) christenen heeft gewijzigd. Er zijn – aldus het ambtsbericht – geen gevallen bekend van vervolging van christenen, geboren of bekeerd, die worden of werden vervolgd vanwege het enkele feit dat zij christen zijn. Er zijn wel gevallen bekend van christenen die zijn opgepakt (en later op borgtocht weer vrijgelaten) op beschuldiging van delicten als drugshandel, waarbij de verdenking bestaat dat bekeringsactiviteiten de echte reden zijn. Zulks kon echter niet worden bevestigd. Of in de verslagperiode geweld tegen christenen en/of tegen tot het christendom bekeerde voormalige moslims is gebruikt is niet bekend.
- 4.5 Het hiervoor onder 4.1 weergegeven beleid, dat op basis van de latere ambtsberichten nog immer actueel is, moet zo begrepen worden dat *enkel* het aannemelijk maken van de (nieuwe) geloofsovertuiging *onvoldoende* is voor statusverlening. Ten aanzien van vreemdelingen die pas in Nederland zijn bekeerd, kan een vergunning worden verleend als *tevens* is gebleken dat zij al andere problemen, die logischerwijs geen verband houden met hun latere bekering, in Iran hebben ondervonden. Er dient met andere woorden sprake te zijn van een cumulatie van elementen. In dit verband wordt ook verwezen naar het verweerschrift van de Staatssecretaris van 2 april 2008, onder 3.4. De rechtbank heeft dit miskend.
- 4.6 In het voornemen van 27 september 2007 dat ten grondslag ligt aan de beschikking van 3 januari 2008 is gesteld dat, om te worden aangemerkt als vervolging, beperkingen op het recht een godsdienst te belijden ingevolge het beleid dusdanig streng dienen te zijn dat het leven als gevolg van de overtuiging in het land van herkomst daardoor ernstig wordt belemmerd. Daaraan is toegevoegd dat van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet wordt verlangd dat zij hun geloof verborgen houden. De omstandigheid dat verweerder in het land van herkomst beperkingen zal kennen waar het gaat om het actief bekeren van moslims vormt – aldus het voornemen – onvoldoende grond om aan te nemen dat het leven bij terugkeer ernstig wordt belemmerd. Tevens is, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van 18 juni 2007, niet aannemelijk geacht dat betrokkene in zijn persoonlijk leven zijn geloof niet kan belijden.
- Vervolgens is ingegaan op de stelling van verweerder dat hij bij terugkeer actief zal gaan bekeren en om die reden een behandeling verwacht in de zin van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b. Gesteld is dat die stelling niet leidt tot verblijfsaanvaarding. De beperkingen die de Iraanse samenleving op dit gebied kent vormen – nog steeds aldus het voornemen – op zichzelf onvoldoende grond om aan te nemen dat het leven van verweerder bij terugkeer ernstig wordt belemmerd. Hetgeen in de zienswijze is aangevoerd heeft niet tot aanpassing van dit standpunt geleid, zoals blijkt uit de bewoordingen van de beschikking van 3 januari 2008.
- 4.7 Van de zijde van verweerder is in deze asielprocedure gesteld dat hij actief bekeringsactiviteiten wenst te verrichten. Gesteld is dat uit het meest recente ambtsbericht blijkt, dat christenen die zich met dergelijke activiteiten bezighouden het risico lopen vervolgd te worden in Iran. De

hiervoor in onderdeel 4.6 aangeduide passages in de besluitvorming hebben betrekking op die stelling. Uit die passages moet, gezien tegen de achtergrond van het ter zake geldende beleid, worden afgeleid dat niet reeds het bestaan van bepaalde beperkingen ten aanzien van de geloofsuitoefening voldoende is om te concluderen dat voldoende aannemelijk is gemaakt dat sprake zal zijn van schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

4.8 Zonder enige twijfel is de situatie in Iran ten aanzien van de godsdienstvrijheid onvergelykbaar met die in de westerse wereld. De situatie in Iran is echter niet zodanig, zoals in de besluitvorming ook is overwogen, dat zou moeten worden geconcludeerd dat verweerder zijn nieuwe geloof in Iran in het geheel niet zou kunnen belijden dan wel dat hij zijn geloof verborgen zou moeten houden, bij gebreke waarvan sprake zal zijn van een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM.

4.9 Gesteld kan worden dat het koesteren van denkbeelden en overtuigingen in het kader van de vrijheid van godsdienst als het kernrecht wordt beschouwd dat de grootste bescherming toekomt. Het delen van een geloof met geloofsgenoten geniet al weer mindere bescherming, terwijl wordt aangenomen dat op bekeringsactiviteiten nog verdergaande inbreuken denkbaar zijn. Hierbij gaat het in het onderhavige geval vanzelfsprekend om de betekenis van de vrijheid van godsdienst in relatie tot de verplichtingen van een staat om een vreemdeling al dan niet te verwijderen naar een land waar de vrijheid van godsdienst niet, althans niet voluit kan worden genoten.

Zie:

- EHRM 28 februari 2006, JV 2006, 274: "The Court's case-law indeed underlines that freedom of thought, religion and conscience is one of the foundations of a democratic society and that manifesting one's religion, including seeking to convince one's neighbour, is an essential part of that freedom (...). This is however first and foremost the standard applied within the Contracting States, which are committed to democratic ideals, the rule of law and human rights. The Contracting States nonetheless have obligations towards those from other jurisdictions, imposed variously under the 1951 United Nations Convention on the Status of Refugees and under the above-mentioned Articles 2 and 3 of the Convention. As a result, protection is offered to those who have a substantiated claim that they will either suffer persecution for, inter alia, religious reasons or will be at real risk of death or serious ill-treatment, and possibly flagrant denial of a fair trial or arbitrary detention, because of their religious affiliation (as for any other reason). Where however an individual claims that on return to his own country he would be impeded in his religious worship in a manner which falls short of those proscribed levels, the Court considers that very limited assistance, if any, can be derived from Article 9 by itself. Otherwise it would be imposing an obligation on Contracting States effectively to act as indirect guarantors of freedom of worship for the rest of world. If, for example, a country outside the umbrella of the Convention were to ban a religion but not impose any measure of persecution, prosecution, deprivation of liberty or ill-treatment, the Court doubts that the Convention could be interpreted as requiring a Contracting State to provide the adherents of that banned sect with the possibility of pursuing that religion freely and openly on their own territories. While the Court would not rule out the possibility that the responsibility of the returning State might in exceptional circumstances be engaged under Article 9 of the Convention where the person concerned ran a real risk of flagrant violation of that Article in the receiving State, the Court shares the view of the House of Lords in the Ullah case that it would be difficult to visualise a case in which a sufficiently flagrant violation of Article 9 would not also involve treatment in violation of Article 3 of the Convention."

4.10 Uit dit arrest van het EHRM kan, zo wil het de Staatssecretaris voorkomen, worden afgeleid dat lang niet iedere schending in een derde land van wat onder vigeur van het Europees Verdrag onder het mensenrecht van de

godsdienstvrijheid valt, ook en tegelijkertijd tot de conclusie noopt dat verwijdering naar een dergelijk land rechtens niet aanvaardbaar zou zijn. Dat niet iedere beperking ten aanzien van de godsdienstvrijheid voldoende is om in aanmerking te komen voor verblijf – uitgangspunt van het beleid – is derhalve, ook in het licht van de jurisprudentie van het EHRM, niet onaanvaardbaar.

- 4.11 Namens de staatssecretaris is de besluitvorming aldus toegelicht, dat van verweerder mag worden verwacht dat hij zich ten aanzien van de door hem geuite wens actief bekeringsactiviteiten te verrichten terughoudend opstelt. Zijn toekomstig gedrag, dat hij beginsel zelf kan bepalen, is in ieder geval mede bepalend voor het antwoord op de vraag of hij mogelijk risico's loopt en welke risico's hij loopt. Uit het beleid vloeit voort dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zijn geloof verborgen houdt. Uit de informatie waarover wordt beschikt blijkt echter niet dat het bekend worden van de bekering op zichzelf reeds leidt tot schending van artikel 3 EVRM. Dat verweerder echter, wil hij geen onnodige risico's lopen, zich ten aanzien van zijn wens anderen te bekeren zal moeten beperken is geen onredelijke eis.
- 4.12 Het beleid is nog vrij recent voorwerp van overleg geweest tussen de Staatssecretaris en de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Uit de brief van de Staatssecretaris van 21 oktober 2008 aan de voorzitter van de Tweede Kamer (TK, 2008-2009, 19 637, nr. 1231) blijkt dat de enkele bekering tot het christendom in Nederland niet voldoende is voor toelating. Indien aannemelijk is geworden dat een hier tot het christendom bekeerde voormalige moslim al in ander verband problemen in Iran heeft ondervonden, die weliswaar op zichzelf onvoldoende waren voor toelating doch die, gevoegd bij de bekering, mogelijk toch tot verhoogde aandacht zouden kunnen leiden, dan kan verblijf worden aanvaard. Ten aanzien van verweerder geldt echter dat van dergelijke, niet met zijn bekering verband houdende problemen niet is gebleken, althans dat dergelijke problemen niet aannemelijk zijn geworden. Vaststaat immers dat zijn asielrelaas, voor zover het niet is gerelateerd aan zijn bekering, ongeloofwaardig is.
- 4.13 De rechtbank oordeelt dat de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd hoe de stelling dat van verweerder verlangd mag worden dat hij bij terugkeer naar Iran ten aanzien van door hem te ondernemen evangelisatieactiviteiten terughoudendheid betracht zich verhoudt tot de beleidsregel dat van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet wordt verlangd dat zij hun geloofsovertuiging verborgen houden.
- 4.14 De Staatssecretaris is van oordeel dat in het besluit van 3 januari 2008 afdoende is gemotiveerd waarom van verweerder verwacht mag worden dat hij zich bij terugkeer behoedzaam opstelt teneinde zich niet in een positie te brengen die leidt tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Uit de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat bekeringsactiviteiten in Iran verboden zijn en tot problemen aanleiding kunnen geven. Dat verweerder dergelijke activiteiten, wil hij geen onnodig risico lopen, dient te vermijden, levert voor hem een beperking op. Dit is echter niet een zodanige beperking dat reeds om die reden moet worden geconcludeerd dat terugkeer strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Uit de ambtsberichten blijkt weliswaar enerzijds dat het evangeliseren tot problemen kan leiden, doch anderzijds dat er geen aanwijzingen zijn dat de houding van de autoriteiten zich in de verslagperiode jegens (bekeerde) christenen heeft gewijzigd en dat er geen gevallen bekend zijn van vervolging van christenen, geboren of bekeerd, die worden of werden

vervolgd vanwege het enkele feit dat zij christen zijn. Met andere woorden, het leven als christen is op zichzelf in Iran niet onmogelijk, maar om extra risico's te voorkomen moet men zich niet bezighouden met bekeringsactiviteiten. Nu uit het ambtsbericht niet kan worden afgeleid dat een tot het christendom bekeerde ex-moslim zijn geloof verborgen dient te houden omdat hij anders met een grote mate van waarschijnlijkheid te maken zal krijgen met een bejegening als verboden in artikel 3 EVRM is op goede grond beslist dat het enkele feit dat verweerder, wil hij niet in de problemen komen, terughoudendheid zal moeten betrachten ten aanzien van zijn wens om actief te bekeren, niet een zodanige ernstige belemmering is dat het leven als gevolg hiervan ernstig wordt belemmerd. Dat verweerder om niet in de problemen te geraken na terugkeer genoemde terughoudendheid zal moeten betrachten is niet onverenigbaar met de beleidsregel dat van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen niet wordt verlangd dat zij hun geloofsavertuiging verborgen houden. De rechtbank heeft dit miskend.

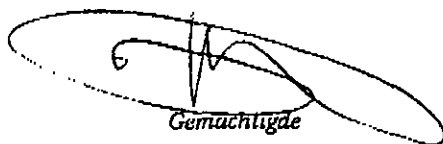
Ad grief 2

- 4.15 De rechtbank acht van zwaarwegend belang dat het Iraanse parlement een eerste lezing van het wetsvoorstel van de Iraanse president van 23 december 2007 heeft goedgekeurd. De rechtbank acht het daarbij denkbaar dat het proces van definitieve vaststelling en goedkeuring van de bewoordingen van het wetsvoorstel nog enige tijd in beslag neemt. Ten onrechte oordeelt de rechtbank vervolgens dat ook die omstandigheid leidt tot het oordeel dat verweerder bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.
- 4.16 De rechtbank miskent hierbij dat het door de rechtbank bedoelde wetsvoorstel nog geen kracht van wet verkregen. Nu het wetsvoorstel nog niet is aangenomen kan van de Staatssecretaris niet worden gevergd vooruit te lopen op onzekere toekomstige gebeurtenissen. Om die reden heeft de goedkeuring van de eerste lezing van het onderhavige wetsvoorstel door het Iraanse parlement vooralsnog geen betekenis voor de beoordeling van asielaanvragen van tot het christendom bekeerde moslims uit Iran. Aldus heeft de rechtbank, mede gelet op het van toepassing zijnde beoordelingskader terzake van artikel 3 EVRM, ook in die omstandigheid ten onrechte een grond gevonden voor het thans bestreden oordeel.
- 4.17 Gelet op dit alles komt de bestreden uitspraak voor vernietiging in aanmerking. In aanmerking genomen dat het aanvankelijk asielrelaas van verweerder, zoals beoordeeld naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvraag, ongelooftwaardig is bevonden, had de rechtbank, gelet op de motivering van de bestreden beschikking en het vigerende beleid terzake, het beroep ongegrond dienen te verklaren. Dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Nederland tot het christendom is bekeerd is onvoldoende voor statusverlening, nu rechtens onaantastbaar is vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verweerder in Iran eerder andere problemen heeft ondervonden.

6 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 3 januari 2008 ingestelde beroep.

Zwolle, 23 april 2009

Gemachtigde

mr. M. Elenga, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 8886489
telefax 038 888 6557 / 6558